

ARNE DAHL

MISTERIOSO

Scolar

Az A-csoport első értekezletére az egyik kisebb előadóteremben került sor a rendőrpalota hatalmas komplexumában, a Kungsholm, Polhem, Berg és Agne utca által határolt téglalap alakú területen. Ez utóbbi utcára néz az eredeti rendőrségi épület, amelyet 1903-ban kezdtek építeni, és sárgás homlokzata még mindig nagyhatalmi álmokat dédelget. Ez a stockholmi rendőrség főhadiszállása. A téglalap szemközti oldala, a Polhelmsgata egy másik, nem kevésbé abszurd építészeti ideált tükröz, a hetvenes éveket. Itt kap helyet az Országos Rendőrkapitányság. Ide osont be Paul Hjelm három óra előtt néhány perccel. Már várták. Egy ór megmutatta neki egy térképen, hol találja a kis előadótermet. Hjelm semmit nem értett az útmutatásból, így egy kicsit késve érkezett. A helyiségben már öten ültek egy asztal körül, és majdnem olyan zavaradottnak tűntek, mint ahogy ő érezte magát. A lehető legészrevétlenebbül leült egy üres székre. Éppen időben, mert a következő pillanatban egy komoly tekintetű, elegáns öltönyt viselő, ötvenes, szőke férfi lépett a szobába, mintha csak az ő érkezésére várt volna eddig. Megállt az asztal rövidebb oldalánál, és jobb kezét az írásvetítő lecsukható tartókarjára

ra tette. Körülnézett. Egy arcot keresett, de nem talált. Rövid hatásszünet után megköszörülte a torkát, majd elhagyta a szobát. Amint becsukta az ajtót, nyílt egy ajtó a másik oldalon, és belépett Jan-Olv Hultin bűnügyi felügyelő. Körülnézett. Egy arcot keresett, de nem talált.

– Hol van Mörner? – kérdezte.

A teremben lévő emberek, akik minden bizonynyal a frissen megalakult A-csoportot alkották, zavartan sandítottak egymásra.

– Ki az a Mörner? – kérdezte Hjelm nem túl konstruktívan.

– Volt itt az imént egy férfi – mondta az egyetlen nő a csapatban, egy sötét hajú göteborgi hölgy, aki nemrégiben szerezte be első ráncait, de szemmel láthatóan magasról tett rá. – De aztán elment.

– Az ő lesz – mondta Hultin közömbösen, lero gyott egy székre, és kis olvasószemüvegét feltette nagy orrára. – Waldemar Mörner osztályvezető az Országos Rendőrkapitányságon, és a csoportunk hivatalos vezetője. Készült egy kis bevezető beszédet tartani. Na, majd meglátjuk, visszajön-e.

Hjelm nehezen tudta agresszív focistának elképzelni ezt a kifinomult profit, akinek a hangja soha nem árulkodott érzelmekről. Hultin folytatta:

– Rendben, javaslom, hogy mindannyian tegeződjünk. Tudjátok, miért vagyunk itt. Jobb híján és egyebek híján ti vagytok az A-csoport. Közvetlenül az Országos Bűnüldözés alatt fogtok dolgozni, de nagyon szorosan együttműködtök a stockholmi rendőrséggel, elsősorban persze a bűnügyisekkel, akik itt székelnek a sarkon túl. Elvégre Stockholmban követték el a bűncselekmé-

nyeket, legalábbis eddig. Szóval, az a lényeg, hogy rendfokozattól függetlenül ti a felettesei vagytok azoknak, akik a segítségetekre vannak, legyenek akár a stockholmi, akár az országos testülettől. Ez az ügy kiemelkedően fontos, ahogy a tévésorozatokban mondani szokás. Mivel egyenként válogattunk össze benneteket az ország különböző körzeteiből, szerintem nem ismeritek egymást, úgyhogy kezdjük a bemutatkozással. Én, mint már tudjátok...

Az ajtó kitárult, és a férfi, aki már járt bent, kifulladásra és izgatottan visszajött.

– Szóval itt vagy, Hultin. Mindenhol kerestelek.

– Igen – mondta Hultin. – Itt van az A-csoportod.

– Remek, kiváló – mondta Waldemar Mörner kapkodva, és pontosan ugyanoda állt, ahova az imént, a kezét az írásvetítőre támasztotta. – Nos, uraim. És hölgyem. Ez itt egy válogatott egység, hat férfi, akarom mondani öt férfi és egy nő, és felteszem, Hultin felügyelő már tájékoztatta önöket a feladatukról. Mindent bele. Nemzetbiztonsági szempontból rendkívül fontos, hogy megállítsák ezt az örült sorozatgyilkost, mielőtt az ország krémje kivérzik. Csakis maguk állhatják útját ennek az ország luxusnegyedeiben tomboló ámokfutónak. Igen. Ahogy mondom. Látom magukon, hogy fiatalok és becsvágyóak, és mindent bele fognak adni, és tudják, mi forog kockán. Kezdődjék a játék. A rendőrök védőangyala vigyázzon magukra.

Ugyanabban a tempóban hagyta el a szobát, ahogy megérkezett. Egyik-másik áll leesett a beszéd alatt, ezek most visszakerültek a helyükre.

Jan-Olov Hultin lehunyta a szemét, és a szemüvege fölött benyúlt, hogy megdörzsölje a szemsarkait.

– Na, hát akkor most már tudjátok, mi a feladat – mondta higgadtan. Eltartott egy darabig, míg minden száj mosolyra görbült az asztal körül. Még sok időnek kellett eltelnie, mire teljesen megértették Hultin kifinomult humorát. – Folytassuk ott, ahol abbahagytuk. Szóval. Jan-Olov Hultin vagyok, és jó pár éve itt dolgozom, sokszor közvetlenül jelentettem az Országos Bűnüldözés egykori főnökének, akinek a nevét már nem szabad említeni. Hamarosan kinevezik az utódját, új rangot is adnak neki, Országos Bűnüldözési Igazgatónak fogják hívni, és ügyvezetői státusza lesz. Minek vacakolni rendőri címekkel. Menjünk az óramutató járásával megegyezően.

A hirtelen váltás kis zavart okozott. Végül egy kopasz, testes, az ötvenes évei elején járó férfi szólalt meg, ő ült a jobb szélén a pici és hűvös előadóteremben. Beszéd közben halkán dobolt az asztalon a tollával.

– Na. Viggo Norlander vagyok, én már az elejétől az ügyön dolgozom. Vagyis innen a szomszédból, a stockholmi rendőrség bűnügyi osztályáról hoztak át. Mondhatjuk, hogy nekem kellett a leg-rövidebb utat megtennem ide. Úgy látom, feltehetően én vagyok itt a rangidős. Jan-Olov mestert leszámítva persze.

Hultin aprót biccentett, de arcizma sem rezdült. Nyilvánvaló volt, hogy jól ismerik egymást.

Viggo Norlander mellett ült a nő.

– Kerstin Holmnak hívnak. Mint azt nyilván halljátok a kiejtésemen, engem az Északi-tenger

partjáról importáltak. Amióta az eszemet tudom, a göteborgi bűnügyi osztályon dolgoztam. Sőt már az előtt is.

A csapat legfiatalabb és legkisebb tagja következett, egy sötéthajú fickó, alig túl a harmincon. Tisztán és érthetően beszélt.

– Jorge Chavez vagyok, és tegnapig én voltam a sundsvalli körzet egyetlen „színes” zsaruja. Igazi úrt hagytam magam után, én mondom. Úgy tűnik, itt minden kisebbség képviselteti magát. Még a hősök is, ha jól látom.

Sokatmondóan a közvetlenül mellette ülő Hjelmre nézett. Hjelm pislogott párat, csak aztán próbált megszólalni. Mintha látta volna, hogy valahol messze a háttérben Hultin szája mosolyra húzódik.

– Forrófejűségem miatt helyeztek ide, nem azért, mert hős vagyok. És majd kiderül, hogy ez büntetés-e vagy jutalom. A nevem Paul Hjelm, és a huddingei rendőrségtől jöttem. Nyilván nem került el a figyelmeteket bájos fiatalkori képem, amely az utóbbi napokban látható volt a médiában.

A körülményekhez képest egész jól vettem a kanyart, gondolta, pedig izgalmában nem hallott minden részletet a következő bemutatkozásból. Mindenestre a tőle balra ülő férfi finnek nézett ki, és néhány évvel idősebb lehetett nála. Magas és vékony volt, hihetetlenül szőke, és szinte hófehér bőré. Hjelmnek eszébe jutott róla Martti Vainio, a doppingbotránya után konzervatív politikussá avanzsált hosszútávfutó. Enyhe, de Chavezéhoz képest nagyon is hallható akcentussal beszélt.

– Arto Söderstedt, a finn bohóc – mondta szűkszavúan. – Helyesebben finnországi svéd finn ke-

resztnévvel. Így jár, akinek diplomatikus anyja van. Az országos rendőrfőkapitány magángépén repítettek ide Västeråsból korán reggel.

Már csak egy férfi maradt, egy igazi behemót slampos ruhákban. Izmos volt, de hurkás is, ezt teszik az anabolikus szteroidok, ha nem társul hozzájuk rendszeres edzés. Hjelm próbált nem messzemenő következtetéseket levonni a felszínes megfigyelésből.

– Gunnar Nyberg vagyok a nackai rendőrségtől
– mondta Gunnar Nyberg a nackai rendőrségtől. Mindenki várta a folytatást, de Nyberg nem szólt többet. Hultin vette át a szót.

– Öt szoba áll a rendelkezésünkre. Az én irodám, ez a, minek hívjuk, előadóterem, itt fogjuk közösen áttekinteni az ügyet, és még három szoba. Vagyis kettesével osztotok egy szobán, azaz többé-kevésbé párokban fogtok dolgozni. Gondolom, ez nem túl meglepő. A következő párokat javaslom: Norlander és Söderstedt a 302-es szobában, Holm és Nyberg a 303-asban, Hjelm és Chavez a 304-esben. Minden szobában találtok két íróasztalt, két telefont, egy készüléket belső hívásokra, két mobilt, egy számítógépet és egy nyomtatót. Én magam a 301-esben rendezkedtem be, ez meg itt nem más, mint a 300-as szoba. Minden egyes íróasztalon hever egy mappa, abban megtaláljátok az ügy részleteit. Miután ezeket a kis adminisztratív részleteket letudtuk, megkérem Norlandert, hogy adjon egy áttekintést a sokkal lényegesebb részletekről, vagyis a nyomozásról. A feladatokat utána osztom ki. Kérlek, Viggo.

Norlander előlépett, és leült az asztal szélére Hultin mellé. Elvett egy filcet a háta mögül a fehér tábláról, és beszéd közben azt babrálta.

– Az elkövető semmilyen nyomot nem hagyott, még egy hajszálat sem, így technikai értelemben nem tudunk min elindulni. Éppen a nyomoknak ez a tökéletes hiánya vezetett minket a feltevéshez, hogy profik keze van a dologban. Szóval a tárgyi bizonyítékok kérdését későbbre kell halasztanunk. A fegyver egy szokásos kilencmilliméteres. De a tüzérő az átlagosnál nagyobb. A golyók átfúrták az áldozatok koponyáit, és valami fogóval távolították el őket a falból. A tettes mindkét esetben a nappaliban ült a kanapén, amikor az áldozat hazajött, és onnan adta le rájuk a két lövést. Jóllehet mindkét áldozat nő volt, és Daggfeldtnek még az egyik fia is otthon lakik, a tettes valószínűleg tudta, hogy az áldozat egyedül megy haza, és azt is, hogy késő este fog megérkezni. Felrajzolom a két nappalit, hogy be tudjam mutatni az elkövetés módjának hasonlóságát.

Norlander két téglalapot rajzolt a táblára, azokba pedig több kisebb négyzetet és téglalapot. Végül mindkét nagy téglalapnak ugyanarra az oldalára húzott egy kis átlós vonalat.

– A nappali ajtaja – fűzte hozzá magyarázatként. – Mint látjátok, mindkét szoba gyakorlatilag négyzet alakú. Az elrendezés és a bútorzat szinte megegyezik. Itt ült a tettes, ezen a kanapén, az ajtótól legtávolabbra eső fal mellett. Várt, míg az áldozat egy kissé oldalra mozdul, hogy a golyók a falba fúródjanak, és ne repüljenek ki az ajtón a semmi-be, majd kétszer keresztüllőtte az áldozat fejét.

Norlander mindkét négyzetben húzott egy átlós vonalat, jelezve a golyók útját a kanapétól az ajtó melletti falig.

– A hasonlóság két szerepet tölthet be. Lehet, hogy rítusról van szó, amolyan sajátos kivégzési módszerről, aminek talán az is célja, hogy az áldozat felismerje a helyzetet, és veszélyben érezze magát. De az is lehet, hogy csak megtévesztésre szolgál, csel, azaz nekünk szól, hogy újra ugyanerre a mintára számítsunk; ha megtörik a szabályszerűség, talán azt gondoljuk majd, hogy az a tett nem a sorozat része. Mégis úgy gondolom, valakinek ellenőriznie kéne a modus operandit az Interpolnál, az EU koordinációs egységénél és a többi nemzetközi kapcsolatnál. Kideríteni, hogy nem valamelyik terror- vagy bűnszervezet ismert kivégzési módszeréről van-e szó. De jelen pillanatban természetesen az a legfontosabb, hogy kitaláljuk, ki a következő célpont. Ez nem lesz túl könnyű. Mint nyilván sejtitek, a danderydi Kuno Daggfeldt rengeteg szállal kapcsolódott az östermalmi Bernhard Strand-Julénhez. Ezeket öt kategóriába lehet sorolni: közös ellenségek, közös baráti kör, közös hobbik, közös üzleti érdekek, közös vezetői feladatok. Ezek a területek természetesen átfedésben vannak, ezért csak hozzávetőleges támpontként használhatók.

Norlander visszaült a helyére. Hultin biccentéssel megköszönte, és átvette a szót.

– Jól van, ha feltételezzük, hogy a szabályszerűség az időre is vonatkozik, akkor ma éjjel nem fog történni semmi. Az első gyilkosság a huszonkilencedikéről harmincadikára virradó éjszakán

történt, a második a harmincegyedikéről április elsejére. Ma április elseje van. Szerintem efelől Mörner osztályvezető semmi kétséget nem hagyott az imént. Ha valóban létezik szabályszerűség, amire persze most még csak halvány utalások vannak, a harmadik gyilkosságra holnap éjjel kerül sor. Természetesen teljességgel valószínűtlen, hogy addigra a lehetséges áldozatok számát egyre tudnánk csökkenteni, és fokozott védelmet tudnánk neki biztosítani, de jó lenne legalább egy hozzávetőleges kört meghatározni, hogy a stockholmi rendőrség szíves segítségével az öt vagy hat legesélyesebb célpontot szemmel tudjuk tartani. Gondoljatok arra a motívumra is, hogy az áldozat egyedül van otthon, és későn ér haza. A következő munkamegosztást javaslom. Viggo viszi az Interpol és a modus operandi témát. Nyberg megpróbál találni néhány közös ellenséget, különös figyelmet szentelve a távoli múlt eseményeinek, vagyis az egyetem éveitől a sikerig vezető út időszakának. Holm megpróbálja végigtelefonálni a közeli barátokat, és kideríteni, vannak-e titkos szeretőik vagy ilyesmi. Hjelm ránéz a hobbikra, vitorlázás, golf, titkos társaságok, hátha találsz még mást is. Söderstedt az üzleti érdekeikbe ássa bele magát; amennyire tudod, használd ki a gazdasági rendőrség segítségét, nyilván ez a terület lesz a legkeményebb dió. És Chavez ránéz az igazgatóságokra, amelyekben az áldozatok pozíciókat töltöttek be. Én továbbra is kézben tartom és irányítom majd a munkát, megbízásokat adok, döntéseket hozok, satöbbi. Ez a vacak fehér tábla a pereméig tele lesz folyamatábrákkal. Mindjárt

négy óra. Javaslom, hogy most szánjunk rá még néhány órát, hogy holnapra kidolgozhassunk egy hatékony munkamódszert.

Hultin elhallgatott, gondolkodóba esett. Aztán egy apró fejmozdulattal jelezte, nincs több mondanivalója. Éppen készült felállni, amikor Arto Söderstedt megköszörülte a torkát, mire Hultin visszarogyott a székére.

– Ejthetünk pár szót a munkaidőről? – kérdezte Söderstedt.

– Igen, mint mondtam, nagyon sokat fogunk dolgozni, mire ezt megoldjuk. Egy kicsit felejtettek el a szakszervezeti megállapodást és a munka törvénykönyvét; lényegében a csoport rendelkezésére álltok napi huszonnégy órában, heti hét napban. Nézhetitek a jó oldalát, és gondolhattok arra, milyen váratlan jóléthez vezethet a sok fizetett túlóra, ha ez az ügy elhúzódik. Vagy nézhetitek a rossz oldalát, és tarthattok attól, hogy a házasságotok és hasonlók komoly megrázkódtatásoknak lesznek kitéve, főleg, ha a nyárba is belecsúszunk.

Hultin újabb jelét adta, hogy fel szeretne állni, de megint visszaült. Söderstedt folytatta:

– Már csak egy rövid kérdés. Nemzetbiztonság?

Hultin bólintott. Rövid hallgatását képtelenség volt értelmezni.

– Igen, hogyne... Igen, a Nemzetbiztonsági Rendőrség is belefolyik az ügybe. Szokás szerint az ő párhuzamos nyomozásukba nem kapunk betekintést, de állítólag majd „cserélünk információt”. – Hultin idézőjelei kis halálfejes lepkékként repkedtek a szobában. – Egy nap, talán a nem is

túl távoli jövőben, jön majd tőlük egy csapat, és bemutatkoznak, és előadják az ügy nemzetbiztonsági vonatkozásait. Fogalmazzunk úgy, hogy kaptam arra utaló jelzéseket, hogy még a katonai biztonsági szolgálatot is bevonják, ha a legcsekélyebb jelét is felfedezik a nemzetközi katonai közreműködésnek. Szóval több okból is reméljük, hogy országos szinten tudjuk tartani az ügyet.

Ennél több személyes megjegyzést Hultin nem fűzött a dologhoz.

Felállt, és kiment a folyosóra. A többiek lomha libasorban követték. Nagyon is tudatában voltak, mi vár rájuk. Párosával eltűntek a szobájukban.

Jorge Chavez és Paul Hjelm a 304-es szobába mentek. Annyira pici volt, hogy tulajdonképpen csak két egymásnak tolt íróasztal fért el benne. A számítógépet pont az íróasztalok közötti rés fölé helyezték el, a monitort el lehetett forgatni a tengelye körül. A sarokban egy parányi asztal igyekezett megtartani a kávéfőzőt. Viszont az apró szobának legalább volt egy belső udvarra néző ablaka. Hjelm egyenesen odalépett. Minden irányban csak a rendőrség épületének részei látszottak, meg egy betonozott udvar, amit közrezártak. Az ablak alatt egy kis asztalon vénséges mátrixnyomtató állt. A kábelek kötélcsapdaként tekeregtek a földön.

– Ha gyorsan túltesszük magunkat a csalódáson, amiért nem kaptunk saját szobát, elmegy ez – mondta Jorge Chavez. – Melyik asztalt szeretnéd?

– Szerintem tök egyformák – mondta Hjelm.

Chavez leült az ajtóhoz közelebb eső székre, Hjelm elfoglalta a másikat. Mindketten kicsit ru-

gózva kipróbálták a széket, és szórakozottan lapozgattak az előttük heverő mappában.

– Jobb, mint Sundsvallban – mondta Jorge Chavez.

– Micsoda?

– A szék. Legalább a szék jó.

Hjelm bólintott, és érezte, hogy jó pár fel nem tett kérdés lebeg közöttük a levegőben. Biztos volt benne, hogy a társa is érzi. Chavez törte meg a kissé feszült csendet.

– Kávét?

– Talán az jól fog esni.

Chavez kinyitotta a kávésdobozt a kis sarokasztalon, lehajolt, és beleszagolt.

– Hm – mondta, és átpergetett némi kávéport az ujjai között. – Hm. Ez valami svéd kávémarكا lehet. Van ellene kifogásod, ha holnaptól hozok magammal egy kis dél-amerikait?

– Jó, de ezt hagyd itt.

– Hogyne – mondta Chavez, és visszament az íróasztalhoz az üres kávéskannával a kezében. Hjelm felé hajolt. – De szerintem értékelni fogod az eredeti kézi őrlésű kolumbiait.

Hjelm vizslatta a buzgó kis embert.

– És el lehet készíteni egy mezei svéd kávéfőzőben?

– Aha – mondta Chavez. – A svéd kávéfőzőkben kiaknázatlan lehetőségek rejlenek.

Kiment a folyosóra, és teli kannával tért vissza.

Odament a sarokasztalhoz, és a kannát lassan dönteni kezdte a kávéfőző felé.

– Ez a hősügy... – mondta Hjelm, és hallotta, hogy az első vízcseppek az asztal lapjára

hullnak. Egyesével csöpögtek tovább a földre. A többi víz a megfelelő helyre került, és Chavez bekapcsolta a kávéfőzőt, miközben filtert tett a tartályba, és rászórt pár kanál kávé. Még mindig háttal Hjelmnek, válaszolt.

– Kicsúszott a számon. Előfordul. Régi védekezési reflex.

– Vannak fenntartásaid azzal kapcsolatban, hogy velem dolgozz?

– Nem ismerlek – mondta Chavez a falnak.

– Hagyd ezt – mondta Hjelm.

Chavez megfordult, leült az íróasztal elé, és az asztallapot bámulta.

– Tényleg nem ismerlek. Nem tudom, mi történt valójában abban a... túsodrámában. Csak a reakciókat ismerem.

– Sundsvallban?

– Annyit mondok: örülök, hogy most itt lehetek.

– Velem?

– Egy zárt szobában.

– A tömegsajtó mindig hamis képet fest.

– Nem számít.

– Nekem számít. A munkakapcsolatunknak számít.

Elhallgattak. Nem néztek egymásra. Sötétedett a szobában. Hjelm felállt, és felkapcsolta a mennyezeti világítást. Kellemetlen neonfény áradt végig a szobán. Hjelm előnytelen megvilágításban a falnál maradt.

– Holnap megkérem Hultint, hogy kapj új szobatársat – mondta, és kiment a folyosóra.

A vécé közvetlenül a szobájuk mellett volt. Hjelm még jó sokáig nem mozdult, miután vég-

zett. Összeszorította a szemét, és a fejét a falnak támasztotta. „Minden összefügg mindennel.” Nyavalyás Grundström. És Hultin. Nyilván próbaképpen tette Chavezzel párba. Hjelm kipiszkált egy kis csipát a szeme sarkából, egyenesen a piszoárba hullott. Leöblítette, és szándékosan nem nézett a tükörbe, miközben módszeresen megmosta a kezét.

– Értem már – monda Chavez, amikor Hjelm visszaért a szobájukba. – Te akarsz másik szobatársat. Meg akarsz szabadulni a nagypofájú sundsvalli dakotától.

– Jobb egy nagypofájú sundsvalli dakota, mint egy hírhedt dakotavadász – mondta Hjelm, és fel tartott két csésze kávé.

– Csak egy kérdés – mondta Chavez, és elvette a csészét. – Akkor is bementél volna, ha svéd a túszejtő?

– De hiszen svéd – mondta Hjelm. Egy pillanatra elhallgattak. – Akkor belevágunk?

Chavez néhányszor hozzáütögette a mappát az asztalhoz, majd kinyitotta.

– Vágjunk bele – mondta, és megemelte a mutatóujját. – Két férfi...

– ... egy eset – mondták kórusban.

– Látszik, hogy nem vagyunk már mai gyerekek – mondta Chavez, és pofátlanul fiatalnak tűnt.

♦ ♦ ♦

Már majdnem hét óra volt, mire Hjelm elkészült a listával. Kuno Daggfeldt és Bernhard Strand-Julén mindketten a KSVE tagjai voltak. Még mielőtt